

TÝPKO 271

6.10.2009

Úvodníček

Určitě jste si všimli, že nás už léto opustilo, škola v plném proudu, je tu podzim, listí se pomalu vybarvuje. Za sebou máme dva výlety. Ten první do zlatonosného Jílového, kde jsme navštívili zlatý důl, a ten druhý na zříceninu Trosky a další tři zříceniny. To byl první a do jara poslední vícedenní výlet ven, takže zase můžete schovat teplé spacáky. Před sebou máme jednodenní výlet a podzimní prázdniny, na které se já osobně moc těším...

Bužu

Jílové

Tak a je po prvním výletě v tomto školním roce. Mimořádně nebyl, jak jsme zvyklí, v sobotu, nýbrž v neděli a ještě byl odjezd z vršovického nádraží, což ovšem není nic mimořádného, protože vlaky slavného Posázavského Pacifiku začínají povětšinou právě tady.

Takže sraz byl tam, kde byl, a sešli jsme se v celkem hojném počtu, teda kromě mě, jelikož jsem přiběhl těsně před odjezdem vlaku. Kolem našeho vlaku ještě stáčila projekt historická souprava ve složení 486 parní lokomotiva + jakýsi vagón + 140 elektrická lokomotiva (ale nejsme si jist) a odjeli jsme.

Jeli jsme asi dlouho, poněvadž Kosa vykřikoval, že jedeme dlouho a že si vystoupí. Vystoupil až se všemi v Jílovém u Prahy, známém těžbou zlata hlavně ve středověku. Na nádraží nás přivítal nejmenovaný věvoda, pověděl jsme mu přísloví a rčení, kde se vyskytuje slovo

zlato, a on nás za odměnu vzal do svých zlatých dolů. Cestou jsme prošli pod údajně nejvyšším železničním viaduktem ve střední Evropě, měřícím 41 a půl metru. Krajina je tu značně poddolovaná, o čemž svědčí hojné díry ve svahu, leč zamřížované. Po chvíli zastavujeme u chaloupky s nápisem Štola sv. Josefa. Chceme se kouknout dovnitř. S tím nám pomůže pan průvodce, který nás předtím navleče do slušivých pláštíků a helem. Vypráví, že tu v dolech lezl už jako desetiletý, dělá to doted'. Průchozí chodba je trochu našíkmo. Všechno to tu vykutali lidé kdysi dávno holýma rukama. Úžasný. Po prohlídce odevzdáváme vybavení,

dvojice psů předvádí kousek psích sportů a Lukáš se snaží vyrýžovat alespoň zlatinku.
Bezúspěšně.

Pokračujeme do strmého kopce. Na kopci dáváme oběd a hrajeme vtipnou hru na dolování zlata. Tedy alespoň se mi to tak z role vzdáleného pozorovatele a fotitele zdálo. Dále pokračujeme na rozhlednu zvanou Pepř (trochu podivný název pro kopce), upravenou telekomunikační věž s dalekým rozhledem. Po cestě se vedoucí podivně ztrácejí v dolech a ostatní je hledají podle pískotu píšťalky. Z rozhledny je opravdu vidět daleko a mohlo by být ještě dále, nebýt lehkého oparu. Každopádně je vidět například Žižkovská věž či Cukrák. Konstrukce Pepře je dosti průhledná, což dělá problémy nejvíce Péče, ale nakonec to s Hobovou pomocí zvládne. Rozhledna je 31 m vysoká, vyhlídka je ve výšce 18 m a vede na ni 91 schodů. Odtud otáčíme a míříme na nádraží.

Cestou si na louce neodpustíme tóčo móčo a dostatečně vytočení pokračujeme z kopce dolů. S Hobem objevujeme zbytky Včelního hrádku, což bývala tvrz, a kousek opodál starou těžební věž. Na nádraží vyhlášení výsledků a podle jízdního řádu přijíždí 749+4x Bmto a my tradá přes onen nejvyšší viadukt ve střední Evropě do Vršovic.

Ale bylo tam krásně. Jo, tam jo.

Bužu

Trosky Železnice

Když jsem přišla na nádraží a viděla naší skupinku, měla jsem sto chutí se otočit a jít domů. Účast byla veliká. Stáli tam tři lidé. Bužu, Helut a Morče. Bužu šel koupit lístky a později se přivalila i Lída. Což znamená, že jsem tam byla jediný dítě! Nastoupili jsme do vlaku a jeli a jeli a jeli = nuda a nuda a nuda! Bužu a Morče hráli nějaký

hry. Pak jsme přestoupili a jeli další nudnou hodinu. Vystoupili jsme a šli hledat místo na spaní. Cestou jsme viděli krásnou oblohu, měsíc, Trosky... Prošli ohradami na krávy, přejezali ohradníky a některým se nepodařilo dopadnout na nohy. Slyšeli jsme děsnej rachot. Jakoby kachny na rybníku. O trochu později nám zvědavost nedala a koukli jsme se, co se děje. A bylo to tak: nejdřív vzlétla jedna kachna a v tu

vteřinu vzlétlo několik dalších a vydávali strašlivej rachot. No, po pokochání u kachen jsme se měli rozhodnout, jestli půjdeme doprava nebo doleva. Rozhodli jsme se jít doprava. Prošli okolo studánky Koudelky a vyšlápli menší kopeček. Nahoře jsme zjistili, že jdeme špatně a museli jsme se vrátit zpět ke kachnám. Po chvíli jsme si ustlali, najedli a usnuli. Ráno mě probudila kráva, ale ostatní si klidně spali dál. Po křupavé snídani jsme se vydali na Trosky. U Koudelky jsme si vyčistili zuby. Na Trosky byl děsny kopec. Nikdy, opakují NIKDY, vám ho nepřeju šlapat nahoru. Ale když jsme se vybelhali nahoru, zaplatili jsme vstupné, strčili batohy za plot, a pak už to šlo. Zkoukli jsme dravce a vykročili na Babu a Pannu.

Nejdřív jsme šli na Babu. Všichni vystoupali nahoru, jenom já jsem šla pomalu. Nevylezla jsem ani úplně nahoru. Stačilo mi vidět ty lidí co stáli „nademnou!“ Všichni se pokochali výhledem, vyfotili a dohadovali se jaký kopec je jaký. Dolu to pro mě bylo ještě horší. No a pak se ostatní vydali na Pannu a já si jen četla zajímavosti o Troskách. Na jedné louce jsme se najedli a strávili tam asi 3 hodiny.

Když jsme se zase vydali na cestu, za zády jsme viděli Trosky. Za nimi bylo krásně

fialovočervené nebe. Večer jsme se usadili a Helut poslal Ikarusovi součadnice, aby nás našel. Navečeřeli jsme se a já šla spát. Oni prej ponocovali do jedné ráno. Helut mě ráno probudil, když se s ostatními loučil. Ikar nám pak

dal ochutnat koláč a prohlásil, že jak je tam ten tvaroh, je to fakt rachot! A Morče řekla, že je to pravda. Ikar nás doprovodil na žlutou a pak jsme se rozloučili. Ten den nebyl vůbec náročný. Měli jsme ujít jen 5 a půl kilometru. Někde v půlce byla zřícenina a já se rozhodla, že pohlídám dole věci. Když se vrátili, prohlásila Morče 1. kolo paniky, protože za dvě hodiny jí jel vlak. Pak jsme zakotvili v hospodě. A tam začalo druhé kolo paniky. Morče nás opustilo a my jsme osiřeli. Vylezli jsme z hospody a zmizeli do lesa. Udělali si fazole a šli spát v OSM hodin večer!!! Ráno když jsme se probudili jsme začali jíst sliz. Bužu si po chvíli vzpomněl, že má ještě smetanu. Dali jsme ji tam a v tu chvíli jsme nejedli sliz, ale máslo! Bylo to...zajímavý! Po tom jsme

se vydali na nádraží. Cestou jsme šli na Kumburk. Dokonce jsem vylezla až úplně nahoru a podívala se z okna. To se musím zmínit! No a v Nové Pace jsme nastoupili do vlaku a zase se začali nudit... A tak ten náš výlet skončil. Tamtadadá!!!

Sára

Kláda

Vážení čtenáři, jsem tu opět s touto rubrikou o písních a nejspíše ještě páprkrát budu. Doufám, že jste s tím smířeni a můžeme přikročit k pitvání jemných nuancí písni Kláda.

Kládu vytvořila skupina Hop-trop, jako mnohé další písni, které jsme již proprali. Jak skupina vznikla, kdo je jejím členem a jaká je její stručná historie jsem již psal Ioni. Zájemci nechť si vyhledají článek o Třech křížích či o Lodníkovu lamentu. Na rozdíl od ostatních písni je u Klády známo, kdy se začala hrát u nás v oddíle. Bylo to na táboře, kde se hrálo na dřevařskou společnost s názvem Condor Wood Company. Byl to první tábor na Úterském potoce, čiliž rok 1995. Celotáborová hra to byla velmi zajímavá, neustále se těžilo dřevo a z něj se stavěly různé věci – srub, strážní věž, přehrada a podobně. Po

díky tomu mu nezbývá čas hnout se od baráku. Navíc nikdy nepropil svýho floka, což přeloženo znamená, že nikdy nepropil svůj ševcovský hřebík, případně svůj smyk. Ani se nedivím, kdo by mu naléval za něco takového?

Následuje sloka druhá, ve které je podstatné slůvko kdysi. Dotyčný se kdysi s bratrem rozhodl podnikat ve dřevařině. Opatřili si nástroje a začali s těžbou, jejiž postup je důkladně rozebrán v refrénu a kromě toho byl na táboře s dřevařskou tematikou mnohokrát prověřen. Takže když v lese uslyšíte „bacha dej“, dejte bacha. Nejspíš se odněkud vyřítí kláda. Ve třetí sloce se dozvídáme o krachu tohoto podniku.

V tuto chvíli příliš nesedí zbohatlická první sloka se slokou poslední. Vysvětlení najdeme v závěru písni. Zde se totiž jakoby náhodou dvakrát opakuje refrén. Není to jen náhoda, či umělecký záměr. V refrénu je totiž varování, ať si bráška netyká s kládou. Rozluštění příběhu celé písni je tedy takové, že problémy způsobené nedostatkem vody pro vory si pěkně odnesl bratr vypravěče.

Kokeš

měsíci těžby už to ale bylo trochu fádní.

Mělo, ale zpět k písni. Pohledme na první sloku, jejiž text líčí těžký život pečlivě spořícího člověka. Nehne se od domu, neustále něco kutá lopatou a peníze, co vydělá, složí. Jakým způsobem je složí, to už se nedozvídáme. Druhý možný výklad je, že zmiňovaný nebožák má tolík peněz, že je musí skládat lopatou a

Odborky

Hola, opět se na stránkách Týpka objevuje pravidelník, v němž se budete dovídат, co nového u odborek. A že toho je! Ale napřed si zopakujeme pravidla:

- Je deset odborek: Uzlař, Ohňař, Topograf, Morse, Hvězdář, Zdravotník, Botanik, Stopař, Sportovec, Kuchař. Všechny visí na klubovně (pokud ne, řekněte si vašemu vedoucímu).
- Abyste mohli být na Ohni či táboře šátkování, musíte mít alespoň dvě odborky. Pro pasování potřebujete všechny a navíc jeden druhý stupeň.
- Odborka může být případně i odejmuta, pokud se ukáže, že nositel ztratil dovednosti a vědomosti, kterými si ji vysloužil.
- Za každou udělanou odborku získáváte 10 bodů do oddílového bodování.
- 10 bodů dostanete i za odborku znova udělanou – tedy takovou, kterou již máte z dřívějška a letos si ji pouze zopakujete.

Taková jsou pravidla. Body jsou vskutku lákavé: 10 odborek krát 10 bodů = 100 bodů do bodování, tolik můžete za odborky získat!

Ale nejenom to – čeká vás sláva a zasloužilý pocit uspokojení, až budete se dvěma odborkami na rukávu na Ohni

šátkování, a když pak posléze s pěti odborkami pomyslně vkročíte mezi staré a protřelé mazáky, kteří již ví, jak se věci mají. A co teprve až vás desátá odborka postaví na práh instruktorství!

À propos – letos nás čeká jedna novinka: vaše odborky se budou lepit i na bodovací plachtu, hned vedle bodů. To aby se vaše úspěchy neschovávaly někde v tmavé skříni, ale abyste se s nimi mohli pochlubit. Odznáčky na košílích i nadále zůstávají, to se nebojte.

Nějaké novinky si nechám i na příště, ať se máte na co těšit. Tak vzhůru do toho – odborky, body i sláva čekají!

Vigo

Dopravácké okénko

Milé děti, tak vás tu po prázdninách zase vítám. Prázdniny nebyly na dopravní a výlukové dění chudé a budoucnost je na tom stejně.

Zatímco jste byli na Vysočině po kolena v bahně, pod Orlickými horami v Libchavách montovali a montují pikolíci v montérkách nové autobusy pro Prahu. Teď na konci prázdnin jich do Prahy přijelo a na linky vyrazilo cca 20. Bydlí v hostivařských garážích a obsluhuje tedy zatím linky v oblasti Prahy 4 a 10, např. 124, 175. Barevně se příliš neliší od současných nízkopodlažních krátkých busíků, schéma je červenočerné. Pozor si dejte na čtvery dveře a jejich tlačítkové ovládání. Uvnitř vás možná potěší monitor animující příští zastávky. Jen si však přejme, aby se na něm poskytované informace graficky zdokonalily, a ne že bude zahlcen reklamami. Zvenku ještě mají nikoliv zelené, ale oranžové diodové svítící panely zobrazující číslo a směr

linky a i přes obavy jsou krásně čitelné i v ostrém slunci. To abyste je poznali, další hodnocení je na vás. Přibude jim samozřejmě ještě mnoho brášků v řádu stovek kusů, část z nich bude kloubových, 18,5 m dlouhých s pěticí dveří a měly by tak být nejdelšími „klouby“ u nás (obr. 1.). Dále se nám po Praze již prohání prototyp tramky 15T z plzeňské Škodovky, řečený Mazlík. Barevné schéma má podobné jako zmiňované autobusy. Už do něj stačil „šíkovný“ autobusák nabourat a ošoupal mu make-up. Mazlík je to proto, že

výsledky testovacích jízd jsou nanejvýš uspokojivé. Tradičně se asi bude nadávat na málo místa v interiéru, ale to je ještě daleko, protože teď nevozí lidi, ale pytle s pískem a kolejnice a ty si na nedostatek místa nestěžují. To jen kdybyste v ulicích potkali UFO ověšené kabely s číslem 9200 a nápisem „ZKUŠEBNÍ JÍZDA“ a aby to s vámi nešvihlo (obr. 2). Ještě se k ní jistě dostanu až vyjede do ulic.

Pak nám během prázdnin také málem spadl Libeňský most, ale SOLO sirkárna Sušice poskytla štědrý dar a na záchrana díla poskytla mnoho zápalek, jimiž je nyní most podepřen, takže se po něm nějaký čas snad bude dát jezdit rychleji než děsně pomalu a pak bude holt muset pan horolezec provětrat měsíc.

Tolik tedy ode mě pro tuto chvíli vše a do přicházejícího podzimu vám přeji suché, neklouzající a listím nepokryté koleje.

Ikarus

Luštěnky

Určitě jste si všimli, že je čím dál tím větší zima. Sice jsme ještě nedávno byli na vícenném výletě ven, ale taky byl letos bohužel poslední. A jestli vstáváte brzo do školy, tak víte, že je taky pozdějc světlo a večer dřív tma. Takže tu jsou pro vás luštěnky, abyste se zabavili. Třeba na někdy, až budete čekat a nudit se a budete chtít na chvíli zapomenout na tu zimu.

Jako první tu máte čtyřsměrku, ve které máte za úkol vyškrtnout slova méně i více (ne)související s Kočovníky, dokud vám ze zbylého nevyjde ještě jedna věc, která neodmyslitelně patří k podzimu. Ale pozor, slova se překrývají, tak je moc zuřivě nezačmárávejte. Nejlepší asi je vymalovat si nalezená slova světlou pastelkou.

V	D	O	L	K	Y	N	E	D
T	Á	B	O	R	Y	O	I	T
R	L	Ř	CH	E	M	C	N	V
A	K	Í	N	V	O	Č	O	K
D	Y	Z	E	Í	R	S	L	I
Á	M	A	S	T	S	T	F	Ř
L	O	U	K	A	E	A	U	B
K	Á	Š	Y	M	L	N	M	U
E	C	I	Ž	L	K	A	N	Z

BŘÍZA, MUFLONI, LOCHNESKY, MORSE, KLÁDA, KREV, LŽICE, NOC, STAN, MYŠÁK, DÁLKÝ, KOČOVNÍK, LES, ZUBŘI, LOUKA, TÁBORY, MAST, VDOLKY, ZNAK, DEN

A pak je tu úkol na příjemnější téma. Představíme si totiž, že máme dort. Sice ho ještě nebudeme jíst, ale třeba by ten, kdo ho první správně rozkrájí, mohl dostat nějakou jinou sladkou odměnu. (Pokud ovšem nejdřív nakrmí odpovědní bedničku na klubovně správným řešením.) No jo, řeknete si, ale vždyť na tom nic není, rozkrájet dort! Ale my máme trochu zvláštní nůž, který nám vydrží jen na tři přímá říznutí. Tak se pustěte do vymýšlení, jak třemi rovnými řezy ukrojit osm dílků, protože to je počet, který potřebujeme.

A třetí luštěnka a přemyšlenka je prostá: Vytvořte čtyři trojúhelníky z šesti sirek. Když už přijdete na ten figl, tak vám nebude dělat problém ani vymyslet jak udělat sedm trojúhelníků z devíti sirek. Tak můžete zkusit rovnou oboje a já se mezitím loučím a jdu najít do skříně šálu.

Lída

CoToFoto?

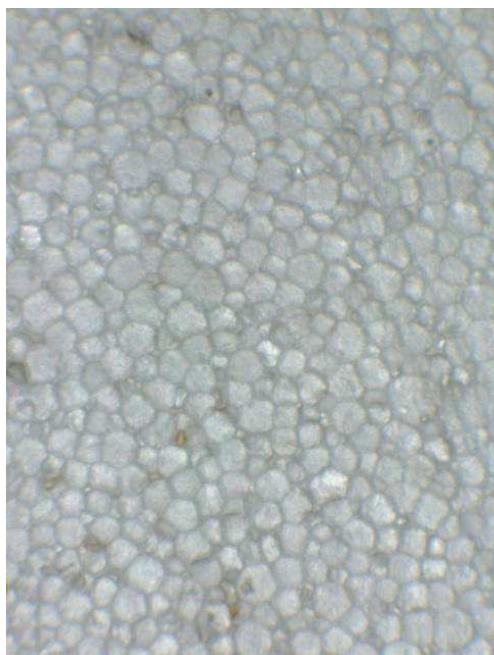
Máte rádi hádanky? Já ano, a nejradiji ty jednoduché, které můžu uhádnout. Nová rubička, která se vám právě představuje pod záhadným jménem CoToFoto? bude právě takovou hádankou, na kterou nepotřebujete žádné speciální znalosti. Stačí se dívat. Na této stránce vidíte fotku, na které je něco, co možná nepoznáte na první pohled, ale na ten druhý, případně další, to už jistě poznáte. Často to budou fotografie z klubovny, a pokud ne, tak se dozvíte, z jakého prostředí obrázek je. Každý měsíc se tu budou vyskytovat jiné fotky a případně řešení z minulého čísla. Fotografie jsou to jednoduché, tuším, že pro mnoho z vás to hračka... Ale třeba taky ne. Tak koukejte a hádejte. Vaše tipy bude sbírat krabička na klubovně (speciálně označená) nebo můj email: anezka@kocovnici.cz.

Anežka

Bodování !

Tak a je to tu znova. Že nevíte co? No přece vaše milované bodování! Bodové hodnocení vaší činnosti zůstává při starém, avšak na bodovací plachtě se (snad) u každého jména objeví několik nových kolonek. Zde se budou zobrazovat vaše odborky - z toho plyne velká zodpovědnost, protože pokud jich nemáte zrovna moc, ostatní to okamžitě uvidí a budou se vám moci vysmát! Takže držím palce v tomto novém ročníku bodování. A klasický pozdrav: Bodům zdar!

Helut

DRUŽINY

1	Zubří	12
2	Mufloni	11
3	Myšáci	10
4	Lochnesky	9

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	45	
1	Eda	(ZU)	31
2	Kristýna	(ZU)	30
3	Lukáš	(LO)	27
4	Sára	(ZU)	25
5	Bára	(MY)	23
6	Tomáš	(LO)	20
	Téra	(MY)	20
8	Míša	(MY)	18
	Mates	(MUF)	18
10	Mája	(ZU)	15
	Vašek	(LO)	15
12	Dolník	(MUF)	14
13	Petrana	(ZU)	13
	Martin	(MUF)	13
15	Kačík	(MY)	12
16	Kačka	(MY)	11
17	Pavel	(LO)	8
18	Sebík	(ZU)	4
	Kuba	(LO)	4
20	Cézar	(LO)	3
	Damík	(MY)	3
22	Ondra	(LO)	2
	Evžen	(LO)	2

Sloupek

Minulý týden přijela do dolu v Jílovém na kontrolu delegace z Prahy.

Ačkoliv někteří členové delegace vyjádřili jisté připomínky...

...nakonec si z této poučné návštěvy každý něco odnesl.

